

26. 3. v 15.00 Apartmá v hotelu Plaza

Divadelní společnost Jablonský, Jindřichův Hradec

Hodnotí Jiří Juráš

tragikomedie / Autor: Neil Simon / 100 minut s přestávkou

Před včerejším představením se opět přísálím „potulovaly“ již kostýmované postavy. Doprovodné paradivadelní akce ve formě jisté animace prostoru nebylo na letošním TDJ užito poprvé. A já jsem všechny pokusy s velkým uspokojením kvitoval, protože tyto „předataky“ publika, byť k samotným jednotlivým inscenacím nejsou nezbytné, mi mj. dávají zprávu o tom, jak amatérské divadelníky to divadlo prostě baví a těší, jak ho rozhodně neberou na nějakou lehkou váhu a jak na své diváctvo myslí, aby ho zaujali a co nejvíce na chvíli vtáhli do jimi stvořeného světa.

Postavy se samozřejmě ve foyeru jen nepotulovaly, ale poslíček a pokojské nás uváděli do slovnutného hotelu Plaza v samotném New Yorku. Tam nám kromě možnosti luxusního ubytování a s ním souvisejícím množstvím exkluzivních služeb měly být naservírovány tři ve své podstatě až banální příběhy lidských vztahových tanců. Manhattanský dramatik, filmový scénárista, muzikálový libretista, producent i podnikatel se ze svých chudých židovských poměrů vypracoval až k „různým“ Pulitzerům, Zlatým glóbulům a mnoha dalším. Od práce v podatelně filmového studia, přes rozhlasové a televizní skeče až k vrcholně ceněným konverzačním komediím s jemným psychologickým předivem (a pěti manželstvím).

Právě psychologické ladění v samotných textech dominuje nad nějakou komediální křiklavostí všech tří příběhů. A stává se pro herce i jejich režiséry náročným úkolem, kterého se jindřichohradečtí zhostili povětšinou nadmíru zdařile. Včerejší inscenace byla nejsilnější, nejpůsobivější v těch pasážích, kde se podařilo ukázněně a soustředěně ponořit do nitra psychologických procesů skrytě jednajících postav. Ale ne vždy se zadařilo tuto linii zcela udržet. Vysvětluji si to tím, že autorovy všudypřítomné konverzační ironické či sarkastické šlehy tvůrce od základní formy textu občas zaváděly k vnějškovějšímu, místy až „třeskutějšímu“ uchopení postav či situací, např. návrat otce trucující nevěsty z římsy hotelu ve třetím příběhu.

Komické nadsázky a vnějškového hraní bych si dovilil ubrat ve jménu akcentování sdělení procesu vnitřního prožitku a celkové linie postavy. (I diváci zaznamenali jistou nepatřičnost eventuálního vyřazení opačně orientovaných dveří.) Nicméně herecké výkony byly včera značně působivé. Strhujícím příkladem byla Kateřina Heřmánková v roli Muriel Tateové ve druhém příběhu, jejíž hrdinka se přišla odevzdat zástupci „velkého“ světa. Už jen jí zvolený základní tělesný gestus patří k mým silným prožitkům. Z druhé strany spektra rozsáhlosti role je ne vedlejší, ale až pobočná role číšníka Petra Urbana v příběhu prvním. Svou střídou noblesní zdvořilostí pomáhá nejen rozšířit šířku úhlu vnímání vnitřního stavu Karen Nashové v podání Terezy Elian, manželky „podávající si“ svého nevěrného manžela, ale daleko silněji nám podat zprávu o prostředí, ve kterém se to děje, daleko více než samotným scénografickým zpracováním. (Honosnost a amatérské divadlo spolu opravdu zcela nekonvenují, ale ten věšák fakt už ne!)

Ne zcela obvyklým prvkem při práci na inscenaci byla okolnost, že jednotlivé příběhy režírovali tři režiséři, současně herecky participující v „konkurenčních storkách“. Přesto působí představení docela jednolitě s drobnými dílčími odchýlenými. A zaznamenalo to i spokojené a naplněné publikum.